

A B C D E F G H I J K L

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

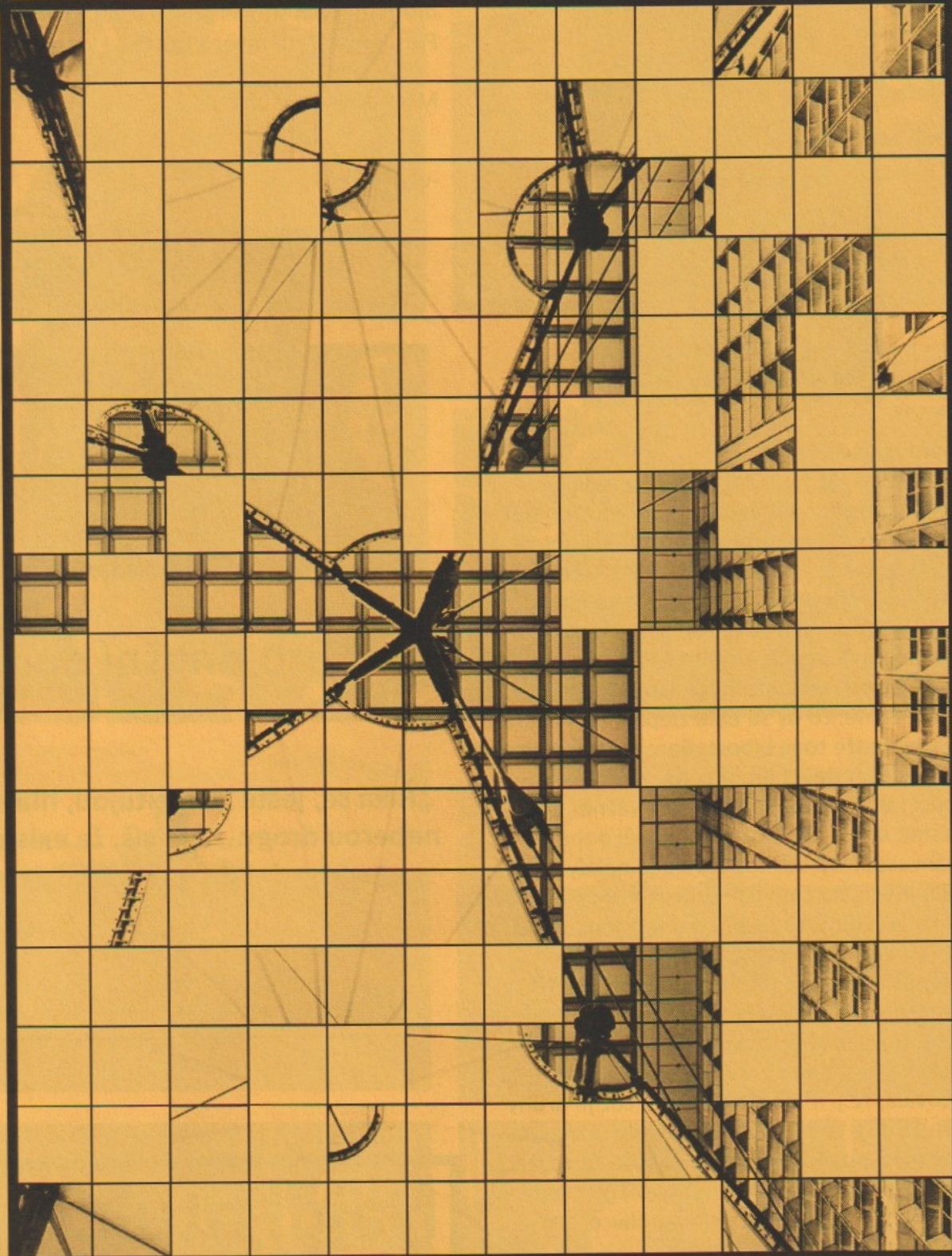
12

13

14

15

16

FABRIKA W18

Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Úvodník

Tak nám to všechno končí...

Klišé jak sviňa, že jo. Jasný... Co jinýho taky napsat do posledního úvodníku, že jo. (Ten úplně poslední nepočítám, protože ho nikdo nečte a ještě vás umaže.) Tak. Tyhle čtyři věci jsem psal dvě hodiny a třicet pět minut. Bude to porod. Ale kouknul jsem se na fotbal. No nic.

S těma úvodníkama je problém. Pokračujme. Normálně bych tady přemítal nad tím, co se povedlo, co ne, co by se dalo zlepšit, co Wolkráč dal a vzal. Jenže to je blbost. Bere a dává si to svý už padesát devět let. A celou tu dobu se na konci mluví o tom samém. Ne, vážně! Co se vlastně stane tak hroznýho. Končí doba, kdy vám skupinka lidí kritizovala (a někdy i chválila) něco, na čem jste pracovali v průměru půl roku. A jediný, co se příští rok změní, bude váš text, inscenace, kategorie a s největší pravděpodobností (s přihlédnutím ke kvalitě tohoto úvodníku) i nějaký ten redator. Nebudete si muset dávat pozor, co kde říkáte, aby se to pak neotisklo a nestala se z vás Terka Jelíková (která si stěžovala, že jí málo zmiňujeme, což je druhý extrém). Co se týče oběda, nebudete si muset vybírat mezi pizzerií a vegetariánskou restaurací. Ti mladší se vrátí k pravidelné stravě od maminky, ti studentští k rohlíkům a čínský polívce, a ti nejstarší k manželce/manželovi.

A už zase. Zase výčet, který už tady x krát byl a pořád je to to samý. A přitom jediný, co jsem chtěl, bylo zařvat si na 22 milionářů: „Tak makej, krucinál!, Mám ti ukázat, jak kopnout do balónu?“ A oni mi dali od šesti představení. To na náladě nepřidá. Ještěže jsme to urvali tou

penaltou.

Fotbal. To je pravý člověčenství. A pravý divadlo. Takže pohoda. Koukejte na Euro, tam je dramatických situací dost a jestli to vystužíme Plašilem, tak se možná dostaví i katarzní zážitek.

Máte chuť se zabít?

-vím-

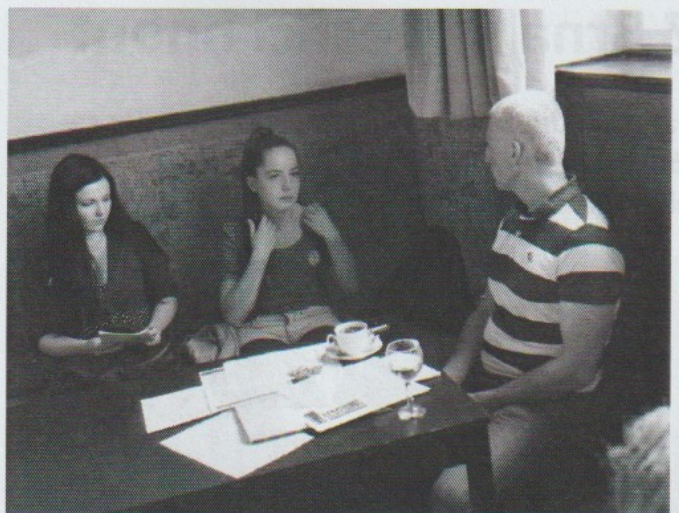
Citát pro dnešní den

„Řiká se, ještě že recitujou, hlavně že neberou drogy... Ale víš, že existujou i drogy?“

Aleš Vrzák

Najdi titulní stranu!

Za políčky na titulní straně se skrývá i titulní fotografie. Odkryj ji. Každý den nám můžeš sdělit jedno pole, které chceš odkrýt. Čím víc vás přijde, tím dřív bude hotovo. Udělej si to hezký sám!

Z Brna se nechci hnout

Páteční odpoledne jsem strávil v červeném salónku, kde probíhal seminář storytellingu Dominiky Šindelkové.

Naskočit do rozjetého vlaku se mi už nepodařilo a tak jsem se jen dívala a hlavně poslouchala. Seminaristé experimentovali se svými příběhy, které za dobu festivalu poskládali dohromady, na základě cvičení, která Dominika zadávala. Většinou se jednalo o zadání formálního charakteru (převyprávěj příběh za 3 minuty, za půl minuty...), která seminaristy nutila hledat nové a často i zajímavé formulace.

Jak ses ke storytellingu dostala?

Já mám takovou kamarádku, jmenuje se Barbora Schneiderová. Ta tu měla workshop vloni. Ona tuhle věc studovala v rámci rozhlasové dramaturgie a scenáristiky. Jela do Norska na Erasmus a tam celý semestr probírali storytelling. Po půl roce se vrátila a všude o tom mluvila. První storytellingové představení, které jsme dali dohromady, se hrálo v Olomouci. Účinkovali jsme v divadle Na Cucky. Tam jsem si to roku 2011 vyzkoušela a nadchla se stejně jako Bára. Pak nás napadlo, že by se to mohlo dělat různě na školách. Roku 2012 jsme nazkoušeli první inscenaci pro školy a od té doby je storytelling naše hlavní náplň.

Jak často se věnuješ lektorování storytellingu?

Já jsem v podstatě na začátku, kurzy vedu druhým rokem. Většinou dělám jednodenní šestihodinové kurzy pro knihovníky a pro pracovníky s mládeží. Vymýšlíme pro ně konkrétní program. To je můj hlavní kurz. Od září budu otevírat pravidelný několikaměsíční kurz pro veřejnost. Ten formát, co dělám tady v Prostějově, jsem si vyzkoušela před rokem v rámci jednoho projektu. Tady to je teprve podruhé. Víc vyprávím než učím, třeba i několikrát týdně. Zároveň si všichni v našem spolku STORYTELLING děláme produkci. Nejvíce vyprávím, pak dělám produkci a až na třetím místě jsem lektor.

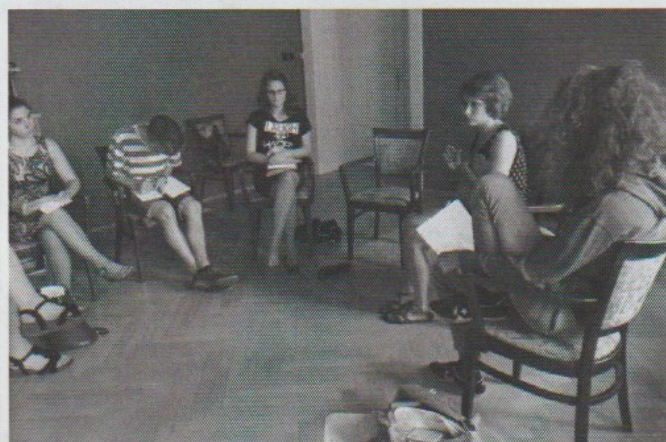
Prý se věnuješ i práci se specifickými skupinami...

Spíš musím mluvit za spolek, než za sebe. Nejvíce zkušeností s takovou prací má Bára. To se nejvíce děje v Praze. Jsem jediný člověk, co zůstává v Brně. Z Brna se nechci hnout, protože si myslím, že na Moravě je o vyprávění zájem a já mám co dělat, tím že tam jsem sama a můžu si vybírat. V Praze se rvou o to, kdo bude kde. Měli jsme projekt na Černém mostě. Žije tam hodně Romů, jsou tam vozíčkáři a domy pro handicapované. Na workshopu se sešli evangelický farář, skejťák, Rom policista a sociální pracovníce. Měli možnost nahlédnout to místo z několika úhlů pohledu.

Jak se ti líbí na Wolkerově Prostějově?

Před deseti lety to tu pro mě byla hrozná sranda, festival by jeden večírek. Noví lidé a nové věci. Teď jsem za nějakou clonou, ale potkávám se zajímavěma děckama. Vidím, jak tu z toho mají radost a jak jsou šikovní. Ale pro mě je to tady především práce. Ale mám radost, že festival je a že je pořád stejný.

-ksy-

Evergreeni

aneb autoři v Prostějově věčně zelení

1. místo – Josef Kainar

Tak konečně. Autor letos nejfrekventovanější se nakonec dočkal stupínku nejvyššího. Proč právě on? Začneme fakty. Výčet Kainarovy umělecké tvorby je vsutku výjimečný. Básník, textař, dramatik, překladatel, novinář, hudebník, ilustrátor a výtvarník. Vystudoval češtinu a francouzštinu a jeho počáteční umělecká tvorba je spojena především s divadlem. Zvrat přichází až po roce 1947, kdy se naplno začíná věnovat literatuře. Básně jsou naplněny existenciálními problémy, na něž však pohlíží cynicky, sarkasticky a leckdy s nadhledem. Odcizení a absurdita je patrná v jedné z jeho nejznámějších básní *Stříhali dohola malého chlapečka*. Dětská osobnost, zbavována svobody a násilně formována. Bezmoc člověka, nemožnost vyhnout se volbě, kterou učinil někdo jiný. To, a mnohé jiné významy skýtá báseň zhudebněná Vladimírem Mišíkem. Po roce 1948 se z něj stává tendenční básník, známá je jeho sbírka *Český sen* plná obdivu k Stalinovu režimu, proletariátu a tak podobně. Zvrat nastává až roku 1959, kdy se odangažoval a vrátil k lásce. V letech šedesátých, stejně jako se uvolňuje doba, uvolňuje se i Kainarův jazyk. *Moje blues* z roku 1966 je zase plně skepticismu, tragikomiky a sžíravé ironie. Josef Kainar umírá ve věku 54 let na infarkt. Proč si recitátoři stále a stále vybírají autora, pro mě známého především díky písni Karla Plíhala, zůstává otázkou, na kterou zřejmě nenajdu jasnou odpověď. Snad to může být zpěvnost a melodičnost, snad ona ironie, která je mladým lidem blízká. Jisté je, že Josef Kainar rozhodně neřekl své poslední slovo.

-vím-

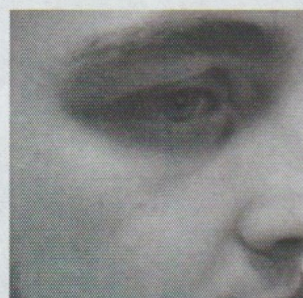
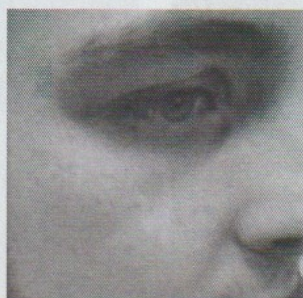
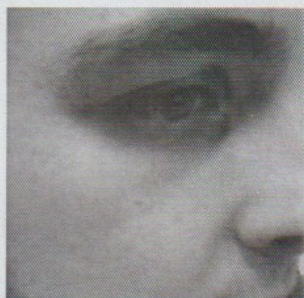
4x

3x

2x

Letos nejčastěji recitovaní autoři.

Pravá tvář Jana Mrázka

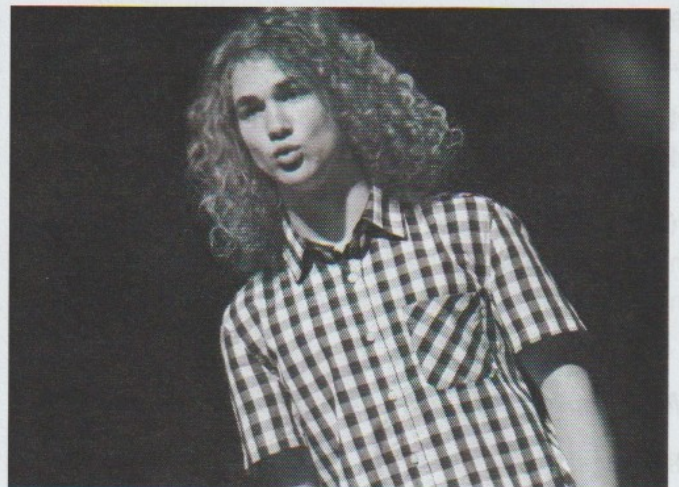
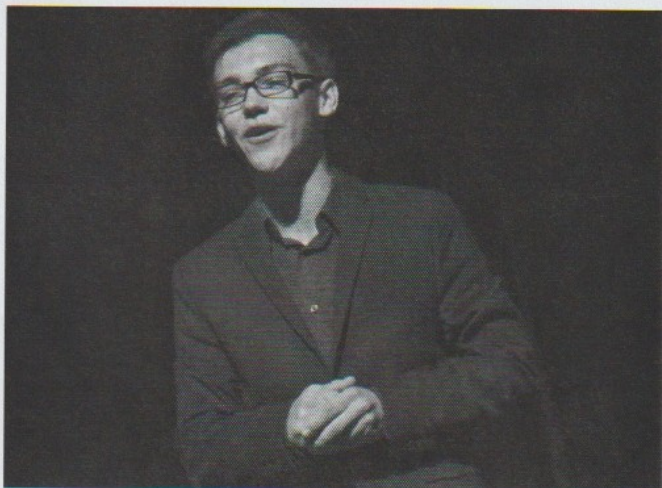
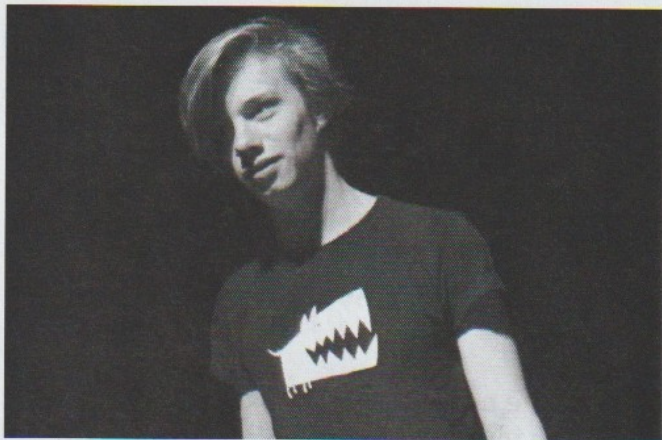
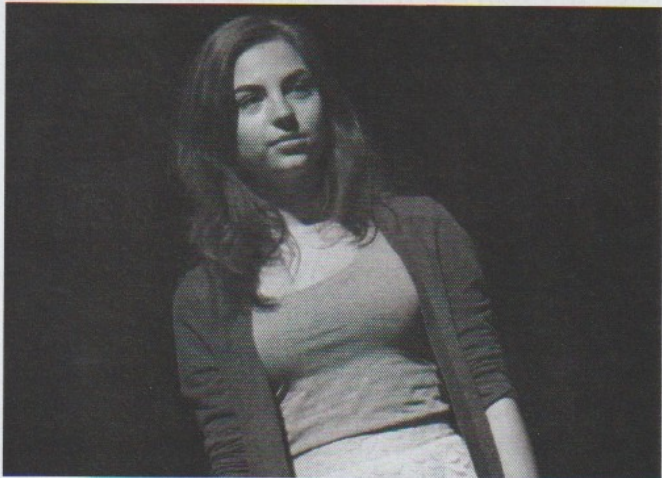
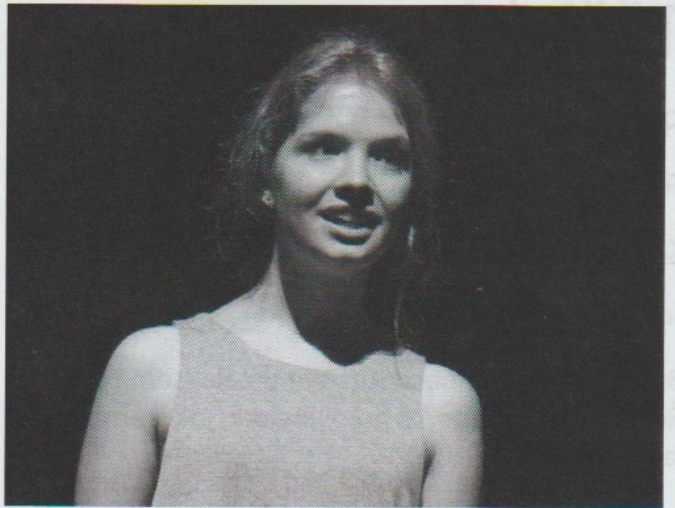
Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Těžká hodina

Rozhovory s recitátory

Těžká hodina

Karolína Kněžů (Ivan Wernisch: Jít jen tak)

Jak se ti přednášelo?

Byla jsem hodně nervózní, ale ustála jsem to. Řekla jsem to aspoň z poloviny tak, jak jsem chtěla, takže dobrý.

Co tě na textu nejvíc baví?

To, že je vlastně úplně o ničem, ale přesto je hodně složitý. Když ho recituji, představuji si, že jdu parkem a moc se snažím někoho potkat. Nevím koho, nevím kdy. Jako když se někde flákáte. Taky se mi moc líbí konec, kdybych měla lidi napsat, a pak jim stejně řeknu, že to nic není.

Co ti běží při přednesu před očima?

Ta představa, jak se procházím. Chtěla bych to ukázat lidem. Ale občas to trochu zkreslí nervozita.

Veronika Blažková (Tomáš Přidal: Klec)

Máš ve svém životě pocit, že jsi v kleci?

Někdy trochu. Tu klec si vytvářím sama tím, že pořád hlídám, jak se chovám, a pořád se hodnotím. To mě docela svazuje, jsem nervózní.

To je pocit, který jsi chtěla reflektovat v textu?

To ani ne. Zjistila jsem, že to vždycky řeknu úplně jinak. Podle toho, jakou mám náladu, tak to ze mě nějak vyletí.

Jakub Jelínek (Karel Plíhal: Nejdelší Plíhalova báseň)

Plíhalovy texty se moc často nerecitují. Chtěl jsi ukázat, že to jde říkat?

Původně ne. Spíš jsem hledal text se suchým humorem a František Kaska mi doporučil tohle. Řekl mi to den před soutěží, takže jsem se to učil asi v jedenáct večer.

Máš při přednesu před očima nějakou konkrétní

situaci, kterou jsi zažil, nebo viděl?

Ani ne. Jsem hloupej a sedím v jámě, vedle mě je ožralej parťák a lezou po mně brouci. A já to někomu povídám... A snažím se být zajímavěj.

Ondřej Franek (Jaroslav Hašek: Hovory s malým Mílou)

Co tě na textu nejvíc zajímá?

Pro mě je to hlavně velká sranda, proto to říkám.

Je to jenom o té srandě?

Určitě. Já v tom žádný hlubší smysl nehledám. Myslím, že všechno nemusí mít hlubokou myšlenku. Zkrátka něco se dá dělat jen pro tu srandu.

Když mluvíš o Mílovi, představuješ si někoho konkrétního?

Hodilo by se říct, že mladšího bratra, kterého ale nemám, takže ne, nikdo konkrétní mě nenapadá. Možná mě samého v dětském věku.

Petr Matyáš Cibulka (J. H. Krchovský: Nad jedním světem)

Jak bys charakterizoval Krchovského poetiku?

Myslím, že máme podobný smysl pro humor. Kdybych někdy zkusil psát básně, psal bych podobné, jako on. Mně se na něm líbí jeho otevřenost a upřímnost. Nebojí se s ničím vyjít na povrch, často je to až na hranici etičnosti, ale to se mi právě líbí.

Říkal jsi, že máte společný humor. V čem to spočívá?

Oba dva jsme perverzní. Já to mám rád. Občas to trochu přeháním a lidem to vadí, zvláště ženám.

Tvůj text je výběrem básní. Zkus třemi slovy charakterizovat nitku, která ti je svazuje dohromady.

Nešťastně šťastná láska.

Anselm Benedikt Štefan (Václav Havel: Hugo)

Zabýváš se víc hrami Václava Havla?

Od mládí mě Havel táhnul. Je neobyčejně inspirativní, je jiný. Spousta lidí má Havla zafixovaného jako politika, já jako dramatika.

V čem je inspirativní?

Je schopný postavit svou hru jen na jazyku. Obsah už je něco víc, ale to víc je o to víc obohacující. Hraje si s jazykem, perfektně operuje s češtinou. Navíc obsah reflektuje společnost, reaguje na ní a myslím, že za třicet, čtyřicet let to bude pořád stejně aktuální, stejně inspirativní. Nebude to hvězdička, která zapadne do propadliště dějin.

Zkus krátce vypíchnout jednu věc, kvůli které by si lidé měli ten text zapamatovat.

Mluvit o ničem.

Jiří Fencel (Jack London: Odpadlík)

Z jaké je to knížky, jak ses k ní dostal?

Je to z miniknižky *Láska k životu*, která se najednou objevila na půdě mojí prababičky zahrabaná, zaprášená.

Co tě nejvíc zajímá na hlavním hrdinovi?

No není to úplně normální přístup k dětství, který on zažívá. Je jako v kolotoči, všechno je to pořád stejné. Já už jsem se taky jednou cítil v takovém kolotoči, takže jsem se v tom i našel. To mě hodně bavilo.

Takže si dokážeš představit sám sebe na jeho místě?

Rozhodně ne v takové míře, ale myslím, že jo.

Zkus svůj text charakterizovat barvou.

Šedivá.

Janderleho Sloup

Sloup třetí (vlastně spíš sloupek)

17 kluků a 15 holek – takové bylo složení 1. kategorie, která přišla na řadu v pátek dopoledne. Až na jednu židli se recitátoři obešli bez rekvizit.

Jako hrdého chovatele Parson Russell teriérky mě potěšil Čapkův text o výchově psů, s nímž do Prostějova přijel Tobiáš Nevřiva. Fenku Mindu sice tak docela neuhlídal, ale byla s ním zábava. Jen tak se šla projít Karolína Kněžů, ale nikoho nepotkala, a Dominik Fuksa mluvil působivě o fulghumovském nepopsatelném svinstvu, které vzniká v kuchyňském dřezu.

Učitelkou se na chvíli stala Alžběta Rajchlová. Vrátili jsme se s ní do poloviny šedesátých let a její učitelka byla značně sadistické a režimu oddané stvoření. Takhle bych si občanskou výchovu věru nepředstavoval.

Ke slovu se dostal i Jiří Hásek Krchovský – myslím, že z výkonu Petra Matyáše Cibulky by měl radost. Byl drsný, výrazný, temný, a nechyběl mu ironický odstup.

Statečně bojoval se slavnou Werichovou hříčkou Chlap, děd, vnuk, pes a hrob Vít Staša. Rezignoval na hravost a zaměřil se na příběh. Vtip byl pryč, však děj tu byl - a jak!

Největší radost jsem ale měl z Londonovy povídky Odpadlík. Jiří Fencel byl maximálně civilní, příběhem nás provedl citlivě, s velkým pochopením pro hlavního hrdinu a skvěle dokázal navodit atmosféru bezvýchodnosti rutinní dřiny.

Jsem tentokrát stručný, ale výrazných výkonů zkrátka nebylo tolik. Však je tu většina recitátorů prvně a teprve se rozhlízejí. Třetí kategorie bude jistě výživnější.

Jan Anderle

Co se vyřešilo

na rozboru recitátorů 1. kategorie

Momentky z rozboru recitátorů první kategorie

Aleš Vrzák, Jiřina Lhotská, Ema Zámečnicková, Radim Šíp a Jan Anderle. Po úvodu ve velkém kruhu si každý s předem vybranou skupinou recitátorů našel místo v sále, do kterého se uchýlili. Jiřina Lhotská to odůvodňuje tak, že ten velký kruh je pranýř. My redaktoři tedy komíháme mezi kruhy, s nejasnou koncepcí, co přineseme. Koncepce se ujasňuje v průběhu – ukazuje se, že vystoupeními první kategorie se prolínají tři témata. Ty nám tedy budou osnovou, podle které roztrídíme nasbíraný materiál.

1. Struktura a stavba textu

Aleš Vrzák vidí v textu Anny Magdaleny Pavlicové a Tomáše Hartla stejný jev. U Tomáše vysvětluje dynamiku textu příměrem k otevírání nůžek. Napětí mezi protichůdnými prvky je jako nůžky, které by se měly během textu stále více rozevírat. Tomáš nůžky otevřel na začátku a tím si vzal půdu pod nohama pro výstavbu celého textu. Sám Tomáš mluví o tématu gradace textu, ví o tom, ale začátek je pro něj místo kde si může „urvat jeviště“ pro sebe. Text je o tom, že v životě hledáme nové impulzy, ty se přidávají a přidávají. U Anny to bylo podobné. Jak sama řekla, nejdůležitější jsou pro ni první dvě ze Čtyř básní. Podle Vrzáka to celé klesalo s jednou věcí, která se jmenuje atmosféra. Vybudovat atmosféru je ale těžký úkol – zvláště v poezii, bez dramatických situací, o něž se lze opřít. Dostává se tu i k tématu výstavby veršů – dodržovat

verše není ultimátní poučka, ale tomuto textu by to možná slušelo. Verš se nemusí zvýraznit pauzou, ale třeba důrazem. Důvěřujme textu, vystaví se sám. U Viktorky Štochlové zase viděl důvod nevystavení textu v tělesné blokaci a následné blokaci hlasu. Tělesnou blokací hlas skomírá, tím upadá i energie a divácký účinek.

Vrzák to shrnuje tak, že bavíme-li se o gradaci, v té nejzjednodušenější formě se budeme pohybovat v kategoriích rychle, pomalu, hlasitě, potichu. Energie ale nemusí být vždy spojená s rychlým tempem a silou hlasu.

Objevilo se i „macourkovské“ téma příběhu v jedné větě. Autorem tohoto textu byl však Ionesco a recitátorem Josef Matěj. Ten jej pojal tak, že větu rozčlenil tečkami, čímž se podle Jiřiny Lhotské vytrácí humor spočívající v rychlém naskakování mnohdy nesouvislých myšlenek. V souvislosti s Ondřejem Frankem hovořila Lhotská i o výstavbě situace. Rozporcování textu a myšlenek způsobí, že situace se stává nesdělnou a nedramatickou.

2. Výběr textu

Jiřina Lhotská na úvod radí vždy poctivě přemýšlet nad výběrem. Ne všechna literatura, která je zajímavá, se hodí k interpretaci. Interpret by měl povýšit text osobním pohledem. Když je v textu moc neznámých reálií (historické události, místní specifika), je to komplikace pro posluchače, kterému tak může utéct myšlenka i děj. I slovní hříčky jsou problematické, říká Lhotská v souvislosti s Werichovým textem v podání Vítky Staší. Například tato recitace nebyla problematická v podání, ale ve výběru textu. Recitátorova ambice byla sdělit text složený z jednoslabičných slov po smyslu příběhu, bez ohledu na jazykovou hříčku. Tím si ale ubral řadu možností, protože příběh sám o sobě je vlastně banální, jeho smysl je právě ve hře se slovy. Některé dívky, třeba Tereza Sýsová nebo Viktorie Štochlová si vybrali spíše mužský text. V tom nemusí být problém, ale text *Zrza* v sobě měl, dle Emy Zámečnickové něco esenciálně mužského, co recitátorka ani nemohla naplnit. Výběr textu se více či méně reflektoval u všech recitátorů, už jen v tom, jaký vztah k němu interpret má. Například Petr Matyáš Cibulka říkal, že se s Krchovským ztotožňuje ve formě psaní i v tom, že jsou oba stejně perverzní. Radim Šíp k výběru textu Anselma Štefana podotkl, že je povinnost recitátora zjistit si historický kontext díla, zvláště v tak specifických textech, jako je Zahradní slavnost od Václava Havla. Shrňme to s Jiřinou Lhotskou: „vyberte si text, ve kterém je vám dobře.“

3. Monolog X přednes

V přednesu, na rozdíl od monologu nesmí scházet názor vypravěče. Přímé řeči se pouze citují. Nejsi tím člověkem, jsi vypravěčem, mluví Lhotská k Ondrovi Frankovi. To, že je na jevišti židle ještě nemusí znamenat, že jde o monolog. Radim Šíp vzpomněl porotce 2. kategorie Andreje Drbohlava, který ve svých recitátorských letech s židlí na jevišti i házel a nikdo nezpochybňoval, že šlo o přednes. Problém židle však většinou spočívá ve funkčnosti. Ema Zámečnicková definuje rozdíl - je to hlavně v tom, že v monologu hraju postavu. Při přednesu jsem tam za sebe, říkám svůj názor. To neznamena, že nemůžu při přednesu použít i herecké prostředky, jen musím přesně vědět proč a udržet to v mezích.

Kroužek Jana Andrleho jsme nenavštívili, protože jeho pohled si můžete přečíst v rubrice *Jandrleho sloup*.

-ušák- -jam-

Zasloužil bys pár Vrzák

Soubor hejtů a mouder z rozboru recitátorů

1. kategorie

Vy jste přece tak ženská! To prostě neschováte. *Zámečnicková*

Když řekneš: „že skřivánek spojí tvé hlasy“, tak v tom není napětí. Ale když řekneš:

„Že skřivánek
spojí tvé hlasy“

tak každý čeká

co udělá asi

Vrzák

Kdo je tady další z mých oveček? *Vrzák*

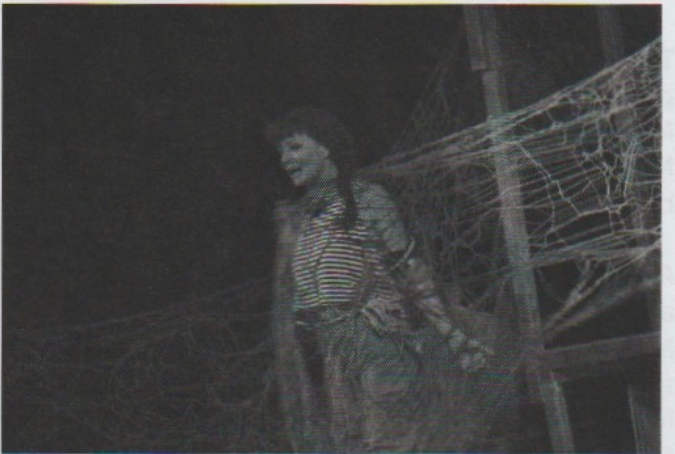
Hele, ale myslíme oba na sex, ne? *Vrzák*

-jam-

„Divadlo poesie“

Představení Wolkrova
Prostějova 2016

Rozhovor s členkami souboru DS FREAK OUT

Co mi povíte o předloze?

Karla: To je z knížky, kterou napsal Michal Čunderle, což je rodák z Prostějova. Nám se to zalíbilo, tak jsme z toho udělaly představení. Nejdřív jsme to jen recitovaly ve trojici...

Michaela: Potom jsme si řekly, že to ztvárníme.

Souvisel tedy výběr textu také s tím, že je autor z Prostějova, stejně jako vy?

Karla: Tak díky tomu, že známe autora, znaly jsme také tu knížku.

Matylda: A chtěly jsme mu udělat radost.

Karla: Původně jsme měly jenom ten začátek, ale pak nám řekli, abychom to dokončili, tak jsme tam dali i ten konec. Takže to je začátek a konec té knížky.

Co vás na textu nejvíc baví?

Michaela: Mně, a myslím, že nám všem, se nejvíc líbí, že ukazujeme, že čeština není jenom... No že se s ní dá taky pobavit.

Karla: Že to není jen nudný předmět ve škole, ale že si s tím taky můžeme hrát.

Takže váš osobní názor na češtinu se mohl v průběhu inscenační práce změnit?

Michaela: Mě čeština baví normálně.

Matylda: Mě ve škole nebavila, ale tohle mě bavilo.

A probíhala nějaká speciální jazyková příprava, abyste rozumněly všem pojmům?

Matylda: Tak to my jsme jim rozumněly už od začátku... /smích/

Michaela: Já jsem se třeba naučila zpívat.

Karla: Některý jsme si v průběhu vysvětlovaly, s některými nám poradila naše paní pedagožka. /smích/ Tak postupně jsme to všechno pochopily.

Jak dlouho už spolu takhle fungujete?

Matylda: Nás je v souboru víc. Tohle bylo pouze přednesové představení. Ale v tomto složení už nějaké to desetiletí pracujeme.

Michaela: My tři se známe od první třídy. Ale v souboru je nás asi 10, tohle bylo jenom pro nás tři.

S čím jdete do tohoto představení?

Michaela: Chceme si to užít.

Matylda: S tím, že se bojíme, že poznají, že neumíme zpívat.

Karla: Hlavně nás baví si s tím hrát. My jsme takový vlastně i ve skutečnosti.

Jak jste na tom s přechodníky?

Karla: Používáme je hodně často.

Takže jen tak v běžné řeči?

Karla: Jo jo. Jen tak, bavím se s kámoškou a přechodník sem a přechodník tam. To se v naší generaci zase vrací.

Takže to má ještě další význam v tom, že celospolečensky dokončuje mladá generace jakýsi oblouk, stejně jako vaše představení?

Matylda: Je to možné.

Michaela: Samozřejmě!

Karla: K přechodníkům!

-vím-

Recenze na představení

viz. rubrika Dementi

Báseň na představení Bubela

Propiska píše

slovesa,

pravopis,

češtinu.

Co se stalo s pravidlem?

Vybledlé brýle

pedantí

otřepané plusquamperfektum.

Poučné hledání?

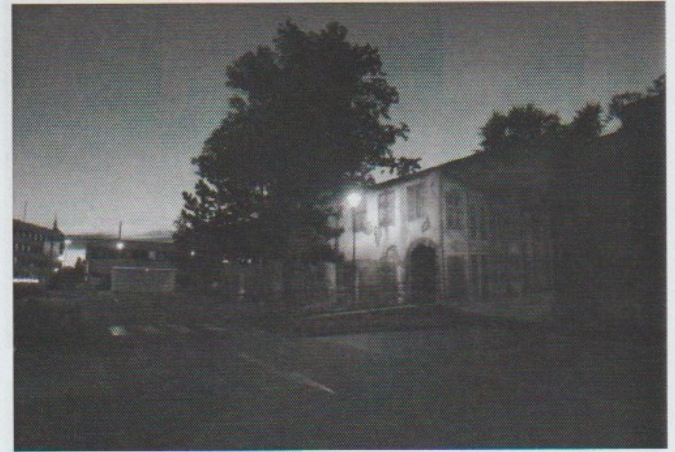
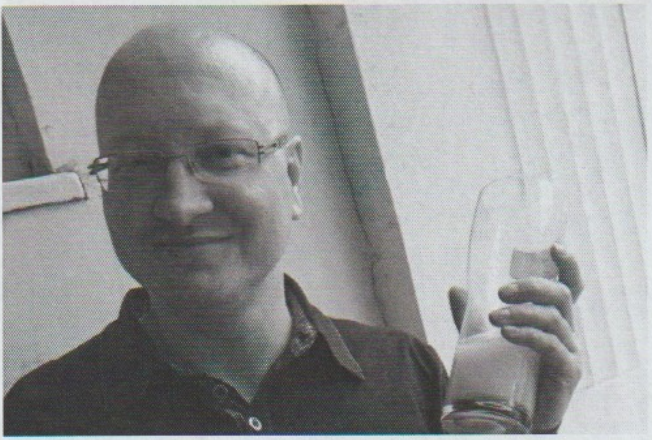
ÉÉÉ

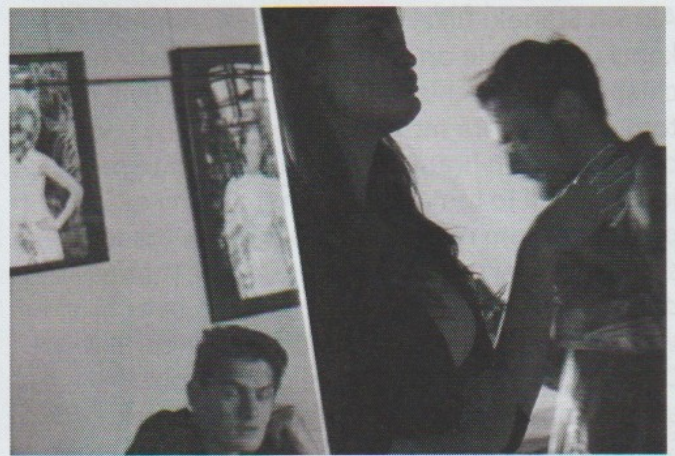
Zajímavé hledání?

ÉÉÉ

Krásné slečny!

-ušák-

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

Renata Vordová: Kdo jste vy? A kdo jsme my? Pro koho je ten tvar určen? Když na to koukám jako na příběh, tak ten příběh samotný neobstojí. Moc se tam toho nedělo. Neprožívali jsme s těmi kluky žádnou strastiplnou cestu. O příběhu to asi není. Co je tedy sdělení? Co je ten důvod? Proč tyto slečny hrají tenhle text? Asi to bude okouzlení textem. Jestli ale hrajete slovní hříčky a bavíte se tím, tak ve výsledku se tím bohužel bavíte víc vy než my v hledišti.

Akram Staněk: Říkal jsem si, že se ten rámeček na konci uzavře, ale on se úplně opustil. Dívky hrají chlapce ne jako chlapce, ale jako dívky. Byla na tom vrstva, která mě docela bavila. To byly vtípky o vás, o vašem hraní, o tom, jak vypadáte na jevišti. Jestli je tématem jenom to „mrckování“, protože se tam nic jiného neodehrálo, tak to jste si tématem vy samy. To jste ale klidně mohly dělat telefonní seznam. A třeba by to bylo vtipnější. Nic zvláštního jste divákovi nepřiblížily. Dramatickou stavbu to nemělo. A přitom jsem viděl sympatický výkon sympatických dívek. Škoda, že ta legrace nevycházela ze základu toho textu. Nebylo mi to nesympatický, ale divadelní tvar jsem si neužil.

Kristián Ivo Kubák: Má to být dobrodružná cesta – road movie – výrazně ozvláštěné slovními hříčkami. A tohle je bytostná a základní vlastnost toho textu. Vy jste tam zachovaly jen maličkou část předlohy, pak kulhá obsah. Zvolily jste formu jakéhosi storytellingu, jen ilustrujete, nepřidáváte hodnotu navíc. A když už tam něco je, tak nechápu, proč s tím pracujete. Jako například kufr, který mi tam přidává už úplně jiné významy, než by měl. Když už tam vzniknou nějaké situace, tak jsou jen popisné.

Zůstává to v rovině infantilního humoru, který se někdy stává perverzním, a ta perverznost je hrozně nepříjemná. A nevím, jestli si to vůbec uvědomujete. To bylo to „vstupte do mě a vemte si gumu“. Buď je s tím potřeba počítat a být na to připraven, nebo se tomu vyhnout.

Máša Nováková: Klidně se na ty kluky v původním textu vykašlete a zahrajte si holky, proč ne? Pak to pro mě bylo taky zmatečný. Jste hrozně schopný, je to minimalismus, ale zajímalo by mě, jak vy ztvárníte ty mluvnické pojmy. Ale vy děláte tři prdlé herečky, místo toho, abyste se zaměřily na ten příběh, to dobrodružství, ty dramatické situace.

Kristián Ivo Kubák: Když se řekne stará výjimka, tak už tam mám to slovo stará a já už nepotřebuju, abyste hrály starou, ale zajímá mě, jak se výjimka projevuje. Něco řeknete, a pak to jen odilustrujete.

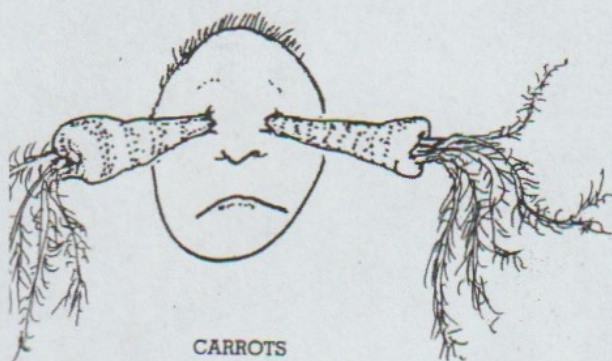
Renata Vordová: Nerozumím tomu, jak jste pracovaly s prostředky.

Jitka Šotkovská: Pro mě tam do jisté míry funguje ta rovina vyprávění. To, že neděláte divadlo. Někde to funguje dobře, někde je to jenom bez nápadu. Já tu inscenaci viděla na krajské přehlídce, která končila v momentě, kdy se kluci probudí v hospodě a chybí jim i Bubela i Pravidlo. Pak jsme se tam bavili o tom, že to je jen nástřel a začátek knížky. Tam jsme vám říkali, že je škoda, že neděláte celý příběh a abyste to dodělaly. Ale my musíme jít s váma a prožívat ty příběhy. Jakmile je 80 % inscenace úplný začátek knihy, nefunguje to. Teď mám pocit – což je blbý, protože jsem vás k tomu navedla – jestli by nebylo lepší to opravdu ukončit v té hospodě. K tomu aby vyšel konec s panem Bubelou by to potřebovalo dalších 30 minut. Teď je otázka, na koho to cílit. Můj dojem z toho je, že vás baví hravost předlohy, že jste si chtěly zablblnout, že máte radost ze hry. Myslím si, že je to ale jiná hra, než je u Čundrleho. Ten text je naprosto přesně vystavěný a nemůže tam být nic jinak, aby ty fóry vyšly.

Akram Staněk: Ten způsob, který jste zvolily, má svou vnitřní rozkošnost. Ale bylo mi jedno o čem hrajete.

-vím-

Ze semináře Překlad poezie, aneb Uťatá ruka básníková

They say that carrots are good for your eyes,
They swear that they improve your sight,
But I'm seein' worse than I did last night—
You think maybe I ain't usin' 'em right?

(Shel Silverstein – Carrots)

Každej mi furt dobře radí, ať si dám mrkev – na oči.
Že prý se mi zlepší zrak.
Tak to zkusím – jenom nevím, jak tu mrkev použít...
Co myslíte? Třeba tak? (Anička L.)

Na, tu máš mrkvičku, je dobrá na oči,
já si snad raději zajdu k očaři.
Od včerejška to zkouším všelijak
a nasadit je správně se mi nedaří. (Iva L.)

Říkali, že mrkve pro mé oči dobré jsou,
přísahali, že můj zrak povznesou,
nyní ale vidím hůř než předtím,
příště si teda mrkve do očí nestrčím. (Michaela N.)

Říkali, že mrkve na oči je dobré dát.
Přísahali, že mi to zlepší zrak.
Nevím ale, jestli je to vážně tak,
raději měl bych je nasadit naopak. (Bětko A. R.)

Léčím si svůj zrak celý den mrkví.
Říkali mi, že je to ukrutně zdravé.
Zřejmě to není to úplně pravé,
asi ten léčitel o zraku prd ví. (Gabča S.)

Říká se, že mrkev zlepšuje zrak.
Říká se, že je na voči.
Zdá se mi, že teď nic nevidím, tak
že bych to byl nějak votočil? (Gabča S.)

Mrkve jsou prý dobré na oči,
a zlepšují vám zrak,
já ale cítím jen větší oční tlak.

Anebo se mýlím? Vždyť přece je to tak! (Anselm B. Š.)

Když ti vidění dělá potíže,
prý – chce to mrkev, máš zrak ostříže.
Já teď vážně cítím změnu
nebyl návod a už to nedoženu! (Lenka Č.)

Říkali, že s mrkví budu jako ostříž.
Říkali, že na kilák zahlídnu i lanýž.
Ale já nevidím ani na jedno oko
že bych mrkve nezamáčk' dost hluboko?! (Verča B.)

„Na oči? Mrkev!“ jak mi všichni řekli,
„nechceš-li hledat optika.“
Nestačím mrkat, vidím hůř než předtím.
... možná mi něco uniká. (Martina D.)

Řekli: mrkve – blaho pro náš zrak.
Tak čekám na něj, čekám na zázrak.
Však k zázraku tu velká půlka zchází.
Dělám správně, když mrkve v oči sázím? (Dušan S.)

Mrkev je zdravá, říkali naši,
prý po ní vidět bude hned snazší.
Já to však zkusil, nevidím, důvod,
kde ten klep o mrkvi bere svůj původ! (Tomáš H.)

Mrkev že na oči je lék?
No... já to zkusil – a co bys řek'!
Před očima se mi zatmělo,
myslíš, že to tak být nemělo? (Jana M.)

Řekl mi doktor Kabrňák
mrkev je „zázrak“ pro tvůj zrak.
Myslím, že to byly jenom kecy,
to bych něco viděl přeci. (opět Jana M.)

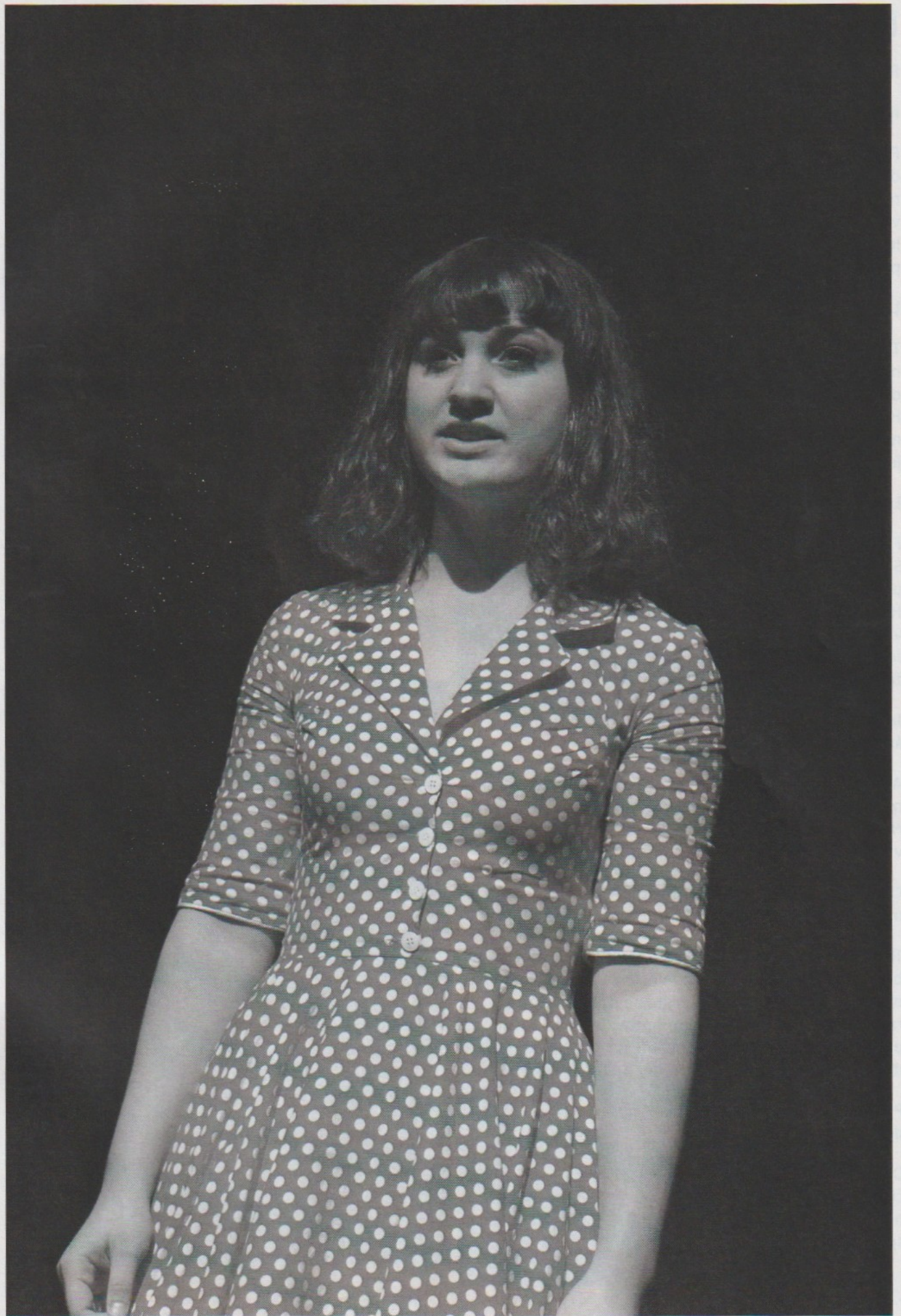
Mrkev, mrkev, mrkvice,
zdraví plná světlice!
Kolem lží se svět točí –
a já si mrkví léčil oči... (taktěž)

Pocta WP:

Su dobré interpret na Hané –
proč bel ten porotec zklamané?!
Už mně jaksi svítá –
hlópe použitá rekvizita. (Jana M. a kol.)

Sólo pro Vrzák

Každá přehlídka je punk

Rozhovor s Jirkou Švecem

Mohl bys představit projekt *Loudky*?

Původně byla v plánu *Loudek* udělat dramaticko-hudební projekt. Dneska tu hrála jen hudební část. Písničky, které jsme hráli, dávají dohromady, samozřejmě v jiném pořadí, příběh člověka od malička po dospělost. Ten příběh by měly odehrát přímo na koncertních pódiích, ne úplně divadelních, loutky v životní velikosti.

Už jste to v této podobě realizovali?

To samozřejmě ne, protože tento projekt je úplně nový. Samozřejmě jsem ho měl v hlavě déle, nějaké dva tři roky, ale začal se vyrábět teprve před rokem. Hudební část mi zabrala tolik času, že jsme se ještě úplně nevěnovali dramatizaci, i když libreto, nebo scénář je už na světě.

Loni jsi tu hrál s kapelou *Holden*. Ta už nefunguje?

Funguje pořád, stále hrajeme. Jen už ne tak intenzivně. Setkáváme se rádi, hrajeme na koncertech, kam si nás pozvou, ale každý člen toho už má moc. Třeba Tomáš Havlínek, houslista, dostal angažmá v Českých Budějovicích, takže je to úspěšný herec, baskytarista studuje Ježkovu konzervatoř a do toho má asi deset kapel, takže je teď těžký nás dát dohromady.

Je kromě tebe nějaké spojení mezi *Holdenem* a *Loudkami*?

Asi ne. Mezi těmi kapelami není žádné propojení krom mé osoby. Já jsem psal samozřejmě hudbu i texty pro *Holdeny*, takže můj rukopis je samozřejmě čitelný i v *Loudkách*, ale jsou to dvě odlišné kapely.

Co si může navzájem dát divadlo a hudba? Čím se můžou doplnit?

To by mě taky zajímalo. Právě zkoumám, jestli to vůbec bude možné ztvárnit na koncertních pódiích. Je to otázka, která mě zajímá, a proto se do ní snažím štoupat. Koncept není ještě úplně hotov, ještě ho musíme propracovat. Tato kapela dnes měla svůj třetí koncert, dva kytaristi měli dokonce premiéru.

Prolíná se nějak tvá osobní herecká činnost s tou hudební?

Divadlo, které dělám, mě možná ovlivňuje v hudební činnosti. Už jenom to, že se snažím vytvořit hudebně-dramatický projekt je toho důkazem. Divadlo dává spoustu příběhů a já se pomocí *Loudek* snažím taky

nabídnout příběh, i když teď momentálně ne v divadelním provedení.

Co může tvoje kapela dát letošnímu WP?

V Prostějově hrají už sedmým rokem ať už s divadlem *Dagmar*, se skupinou *Holden*, nebo teď s *Loudkami*. Stejně jako divadla, která sem jezdí, se snažím jiným způsobem než divadelním nabídnout příběhy pomocí písni. WP nabízí velkou škálu inscenací a stejně tak i kapely jsou dost rozmanité, co se týče stylů. Je fajn, že si každý návštěvník WP přijde na své.

Je pro tebe WP dost punk?

Každá přehlídka je punk. Jde o to, kdo kde spí a kdo jak k přehlídce přistupuje. Záleží na každém, jestli přežije přehlídku v punkovém rytmu nočních pitek nebo jestli se střízlivě soustředí na představení. Punk si musí každý do přehlídky vnést sám a přehlídka ho nabízí, pokud člověk chce.

-ušák-

Třídní boj v redakci

Politická sága z prostředí jedné malé redakce

Za svou osobu bych se tímto chtěl ostře vymezit proti polarizaci redakce. Eskalace násilí a absence jakékoli snahy o nalezení smírného řešení vede ke zbytečné radikalizaci a přesunu mozkových buněk do pohlavních žláz. Ptám se, proč? Vždyť jsme všichni lidé. Všichni jsme z jedné matky, jsme děti tisku. Matka Drmolová nám dala úkol. Musíme být svorni v jeho plnění. Psát, nemazat. Rozdělíme-li se, padneme. A to nechceme. Pojďme najít to, co nás spojuje. Vzpomeňme na ty noční. Ty noční. Chopme se lana žurnalistického pokolení, zabraňujícího jednotlivci upadnouti v temnou hlubinu internosti. Uzavřeme rozevírající se nůžky mezi debilitou a humorem, budme svorni v boji za pozdější uzávěrky. Hledejme esenci šéfredaktorova potu. Hledejme ji tam, kde jsme ji doposud nehledali. Spojme se.

Váš Jakub Maksymov

-ušák-, -vím-

SMS korespondence z inspirativního představení

20:04 Cibulkove uz tajou silikony.

20:07 Kde jsi boze? Kde jsi? ... Mrkvicka uz prisel.

20:14 Mrkvicka uz se mota v siti. Stezuje si na pavouky. Cibulkova vna di silikony.

20:16 Buh lid marx. Maksymov spi.

20:20 Uz resi Bulharsko Obamu Putina. Porad nehori!!!

20:23 Tyvole, at uz shori

20:27 Zajima me konec, ale chci odejit. Nemohli byste preskocit na konec?

Dementi...

...jsme my.

-mák-

Následuje pár omluvných fotografií.

20:28 Hystericky zachvat. Odchazim.

21:01 Prej ji chtel vosukat kat. Porad nehori.

21:14 Vilma byla v kalhotkach, neshorela a nebyla to Johanka. Bodak. Dojeti. Standingovation.

-mák-

T e s t o s t e r o n

Naše honba za sexistickým prasátečkem dnes dostala paralyzující zásah. Mračno našeho testosteronu zasáhlo nejen Prostějov, ale bylo rozfoukáno po celé republice a dostalo se do těch nepravých nozder. Dnes jsme zažili vizitaci. Od rána se k nám do redakce začaly sjíždět přítelkyně a expřítelekyně s nepříjemnými otázkami a káravými pohledy. Múzy nás opustily, chlapáctví vyprchalo, povadli jsme. Ale my si řekli ne, ne pa-pučím, ne pravidelnému sexu, ne jistotám. Servírujeme další macho bodičky.

- Mrázek si dal malou třináctku a Maksymov velkou osmnáctku. Měl větší hlad.

- Malota ztratil všechny testosteron, jeho dívku zdědil Kuncl

- Nabuzené trio Kubák, Staněk, Nováková se muselo jít v odpoledních hodinách zchladit do nedaleké vodní nádrže. Bůhví, jak by to jinak dopadlo...

- Večer v redakci přinesl zajímavé rozzuzlení. Naše neutuchající self-promotion, které se v této rubrice dopouštíme, konečně přinesla své ovoce - každý redaktor má osobní sekretářku.

- Noc se oproti tomu nese v duchu emancipace. Holky připravují tajný projekt. Jeho krycí název je Estrogen.

Víc Vítů víc ví

Co dnes víme nového:

- Ema napsala knížku a příští rok udělá Listování.
- Nový uvaděč to zabalil.
- Sice jsme to věděli dřív, ale můžete se přesvědčit, že o Akramových plavkách jsme nelhali.
- Akram je podle vzoru matka.
- Kapela Loudky má nejmladší fanynku na WP
- Jirka Švec by nikdy nechodil s rockerem.
- Když si dáš u Vašuta pivo, tak bude druhý den podělanej.
- V dnešním čísle je plakát Terky Jelínkové, k domácímu použití
- Recenze na představení se nesmí dávat šéfredaktorovi, má tendence je mazat. (promiň Rendo)

-vím-, -ušák-

- -redakce-

8 - 8:30 Hledání hlasu Sál ND	8:35 - 8:55 Prezence re- citátorů 3. kat. jeviště MD	9 - 11:20 Recitace 3. kate- gorie jeviště MD	12:15- 13:45 Rozbor 3. kat. Před- náškový sál ND	14:00 HRŮZA A TY DVĚ Když se 8 poválí, vypadá to takhle ∞ Duha	14:45 NA POSLED- NÍ CHVÍLI Jelizaveta Bam Duha	15:45 - 16:45 Hodno- cení divadel Duha	19:00 Závěrečn ý večer TO NEJLEPŠÍ NA KONEC Duha	22:00-?? lidi zábava U VAŠUTA
--	--	--	--	--	--	---	---	--

Sobota 18. 6. Den pátý

Redakce 59. Wolkrova Prostějova 2016:

Jan Mrázek -jam-; Vít Malota -vím-; Vít Marušák -ušák-;
Jakub Maksymov -ksy-; Martin Kuncl -mák-; Bob Pacholík -foto-
Neprošlo jazykovou korekturou.